

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky **A.**, bývajúcej v **D.**, v dovolacom konaní zastúpenej JUDr. **D.**, advokátom so sídlom v **Ž.**, proti odporcovi **M.**, bývajúcemu v **Ž.**, v dovolacom konaní zastúpenému JUDr. **I.**, advokátom so sídlom vo **Z.**, **o určenie, že vec je v spoluvlastníctve účastníkov**, ktorá právna vec bola vedená na Okresnom súde Žiar nad Hronom pod sp. zn. 5 C 248/2011, o dovolaní odporcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2013 sp. zn. 17 Co 281/2012 a rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 6. augusta 2012 č.k. 5 C 248/2011-91, takto

r o z h o d o l :

Konanie o dovolaní proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom zo 6. augusta 2012 č.k. 5 C 248/2011-91 **z a s t a v u j e**.

Dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2013 sp. zn. 17 Co 281/2012 **o d m i e t a**.

Navrhovateľka je povinná zaplatiť odporcovi, na účet jeho zástupcu JUDr. **I.**, advokáta so sídlom vo **Z.**, vedený vo **V.**, č. **X.**, VS **X.**, náhradu trov dovolacieho konania v sume 353,94 €, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žiar nad Hronom (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom zo 6. augusta 2012 č.k. 5 C 248/2011-91 zamietol návrh na začatie konania, ktorým sa navrhovateľka domáhala, aby súd určil, že „motorové vozidlo **K.**, zakúpené dňa 11.01.2008, patrí do podielového spoluvlastníctva navrhovateľky v podiele 81 % a odporcu 19 %“. Navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi, na účet jeho zástupcu, náhradu trov konania v sume 1 852,07 €. Súd prvého stupňa zamietnutie návrhu na začatie konania

odôvodnil tým, že „navrhovateľka nemá naliehavý právny záujem na určení vlastníckeho práva, a to určenia veci do podielového spoluvlastníctva (§ 80 písm. c/ OSP) s poukazom na to, že odporca už v čase podávania návrhu nebol vlastníkom predmetného motorového vozidla, a preto nie je osobou pasívne legitimovanou na konanie, pokiaľ sa týka návrhu na určenie motorového vozidla do podielového spoluvlastníctva navrhovateľky a odporcu.“

Krajský súd v Banskej Bystrici rozhodujúci o odvolaní navrhovateľky (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. apríla 2013 sp. zn. 17 Co 281/2012 potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa a navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť odporcovi, na účet jeho zástupcu, náhradu trov odvolacieho konania v sume 353,72 €. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odvolaním navrhovateľky napadnutým rozhodnutím súdu prvého stupňa, „pretože subjekt označený v návrhu ako odporca nie je v konaní pasívne legitimovaným účastníkom a navrhovateľka na navrhovanom určení proti vecne nelegitimovanej osobe nemá naliehavý právny záujem“. Podľa odvolacieho súdu uvedený záver postačoval k zamietnutiu návrhu na začatie konania a nebol tu preto dôvod, aby sa súd zaoberal „vecnou stránkou návrhu“.

Proti rozsudku odvolacieho súdu, a výslovne aj proti rozsudku súdu prvého stupňa, podala navrhovateľka dovolanie. Navrhla napadnuté rozsudky „v zmysle § 221 ods. 1 písm. f OSP“ v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť na nové konanie a rozhodnutie. Prípustnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 237 písm. f/ OSP. Tvrdí, že súd prvého stupňa ani odvolací súd bližšie neodôvodnili svoje závery, čím jej odňali možnosť „reálne“ konať pred súdom, porušili jej právo na riadne a spravodlivé konanie, čím celé konanie zaťažili vadou „podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP“. Odvolací súd odňal jej možnosť konať pred súdom „o to viac, že z textu rozsudku je zrejmé, že rozhodol bez nariadenia pojednávania, a napriek tomu rozsudok riadne vyhlasoval.“ V ďalšej časti svojho dovolania navrhovateľka nesúhlasí so záverom súdov, že ak by aj súd vyhovel jej návrhu a určil by jej spoluvlastnícky podiel na motorovom vozidle, nevedlo by to k odstráneniu spornosti v jej právnom postavení. Navrhovateľka napokon v dovolaní vyjadruje nesúhlas s uznesením odvolacieho súdu zo 17. apríla 2013 sp. zn. 17 Co 281/2012, ktorým odvolací súd nepripustil vstup ďalšieho účastníka do konania.

Odporca navrhol dovolanie navrhovateľky zamietnuť. Navrhol tiež, aby mu dovolací súd priznal náhradu trov dovolacieho konania za dva úkony právnej pomoci poskytnutej mu advokátom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) skúmal predovšetkým podmienky, za ktorých môže konať v zmysle ustanovenia § 103 OSP a dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky smeruje aj proti takému súdnemu rozhodnutiu (rozsudku súdu prvého stupňa), u ktorého zákonom stanovené podmienky neumožňujú podanie dovolania. Ide tu o taký nedostatok podmienok konania, ktorý nemožno odstrániť, a preto treba konanie o dovolaní v časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvého stupňa zastaviť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia *odvolacieho* súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

Podľa § 10a ods. 1, 2 OSP o dovolaniach proti rozhodnutiam krajských súdov ako odvolacích súdov rozhoduje Najvyšší súd Slovenskej republiky a o dovolaniach proti rozhodnutiam Najvyššieho údu Slovenskej republiky ako odvolacieho súdu rozhoduje iný senát tohto súdu.

Z citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ktorým je upravená funkčná príslušnosť najvyššieho súdu, o.i. vyplýva, že tento súd je príslušný rozhodovať o dovolaniach vtedy, ak je dovoláním napádané rozhodnutie krajského súdu vydané v odvolacom konaní. Zhodne s tým je podľa § 236 ods. 1 OSP spôsobilým predmetom dovolania len také rozhodnutie súdu, ktorým tento súd rozhodoval v konaní o odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa. Z tohto dôvodu Občiansky súdny poriadok ani neupravuje funkčnú príslušnosť súdu, ktorý by rozhodoval o dovolaniach proti rozhodnutiam, ktoré neboli vydané odvolacím súdom.

Rozhodovanie okresného súdu nemožno považovať za rozhodovanie odvolacieho súdu; dovoláním navrhovateľky napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa nie je rozhodnutím, ktoré by bolo vydané odvolacím súdom.

Kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania); pokiaľ sa jedná o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví (§ 103, § 104 ods. 1 OSP).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného najvyšší súd konanie o dovolaní navrhovateľky v časti smerujúcej proti rozsudku súdu prvého stupňa zastavil (§ 104 ods. 1 v spojení s § 243c OSP).

Najvyšší súd potom skúmal, či môže ďalej konať o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý síce môže byť predmetom dovolacieho prieskumu, ale iba vtedy, ak zákon proti nemu tento mimoriadny opravný prostriedok pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo 17. apríla 2013 sp. zn. 17 Co 281/2012 prípustné nie je.

Právo na súdnu ochranu nie je absolútne. V záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha obmedzeniam, resp. podmienkam (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP (I. ÚS 4/2011).

V preskúmvanej veci navrhovateľka napadla dovolaním rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 238 OSP.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 OSP neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Rovnako sa nejedná o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok,

ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 OSP.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 OSP, možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá OSP) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ OSP, dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným. Osobitne sa zaoberal námietkami navrhovateľky, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ OSP, pričom mal na zreteli, že dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký z hľadiska procesného predpisu vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, z ktorého vzišlo dovolaním napadnuté rozhodnutie, ktorým sa účastníkovi odníma možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv a oprávnených záujmov.

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 OSP sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP), i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ani samotné nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ OSP) nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Dovolaciemu súdu preto neprislúcha zaoberať sa tými dovolacími námietkami, ktoré nachádzajú svoje zdôvodnenie v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 OSP ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Navrhovateľka existenciu procesných väd konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdila a procesné vady tejto povahy v dovolacom konaní nevyšli najavo. Prípustnosť jej dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Navrhovateľka namieta, že konanie je zaťažené procesnou vadou „podľa § 221 ods. 1 písm. f/ OSP“ (zrejme správne podľa § 237 písm. f/ OSP). Dôvodom, ktorý zakladá prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia, je taký vadný postup súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť konať pred súdom a v konaní pred ním uplatňovať procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

Z obsahu dovolania možno vyvodit', že k odňatiu možnosti konať pred súdom malo podľa názoru navrhovateľky dôjsť predovšetkým tým, že súdy riadne neodôvodnili svoje závery o nedostatku jej naliehavého právneho záujmu na ňou navrhovanom určení.

Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Týmto kritériám musí nepochybné zodpovedať rozhodnutie súdu vydané v občianskom súdnom konaní. Odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na spravodlivý proces (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (porovnaj napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997), avšak musí zodpovedať požiadavkám zakotveným v § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 167 ods. 2 OSP. Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (*Georgidias c. Grécko* z 29. mája 1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19. februára 1998).

Zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudkov vyplývajú z § 157 ods. 2 OSP. Jeho účelom je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia; zároveň je aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydávaní rozhodnutia. Ustanovenie § 157 ods. 2 OSP dáva súdom dostatočný návod na to, aké má byť odôvodnenie rozhodnutia. Z hľadiska úplnosti odôvodnenia rozhodnutia sa žiada, aby odôvodnenie obsahovalo najmä stručné a výstižné prednesy účastníkov a ich konečné návrhy, dôkazy, o ktoré súd oprel svoje skutkové zistenia, úvahy, ktorými sa spravoval pri hodnotení dôkazov a skutočností, ktoré mal preukázané, a právne posúdenie zisteného skutkového stavu podľa príslušných zákonných ustanovení. Ak súd svoj právny záver v rozhodnutí riadne neodôvodní, jeho rozsudok zostáva nepreskúmateľný.

Keďže odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa (§ 219 OSP) odôvodnenia potvrdeného i potvrdzujúceho rozhodnutia tvoria jeden celok, ako celok potom musia v tomto smere obsahovať úplné a výstižné odôvodnenie zahrňujúce výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti výroku rozhodnutia. Len takéto rozhodnutie možno označiť za preskúmateľné (§ 157 ods. 2 OSP v spojení s § 211 ods. 2 OSP).

Z odôvodnení rozsudkov nižších súdov možno zistiť, že dôvodom zamietnutia návrhu na začatie konania o určenie, že „motorové vozidlo K., zakúpené dňa 11.01.2008, patrí do podielového spoluvlastníctva navrhovateľky v podiele 81 % a odporcu 19 %“ je zhodný záver súdov, že na takomto určení, keďže odporca už nie je vlastníkom motorového vozidla, nie je naliehavý právny záujem.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nedostatku naliehavého právneho záujmu na navrhovanom určení, ako podmienky úspešnosti návrhu na začatie konania, zrozumiteľne a hoci stručne, no v potrebnom rozsahu vysvetlil. Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie správnosti napadnutého

rozhodnutia prvostupňového súdu doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. Odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia dalo tak odpoveď na relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany navrhovateľky. Rozhodnutie odvolacieho súdu nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam.

Najvyšší súd dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a že aj odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p., v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv navrhovateľky.

Z uvedeného pohľadu odvolací súd v tejto veci nemôže prisvedčiť navrhovateľke, že odôvodnenie súdnych rozhodnutí je arbitrárne, alebo že nie je preskúmateľné.

Otázka posúdenia správnosti záverov súdov nižších stupňov je už posúdením otázky právnej. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ OSP (viď uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 112/2001 uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je najvyšším súdom považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ OSP), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ OSP, lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym

posúdením vecí súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 102/2004, sp. zn. 2 Cdo 282/2006, sp. zn. 3 Cdo 174/2005 a sp. zn. 4 Cdo 165/2003). I keby dovolacie námietky o založení rozhodnutia na nesprávnom právnom posúdení vecí boli prípadne aj opodstatnené (dovolačí súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), navrhovateľkou vytýkané okolnosti by mohli mať za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 OSP.

Navrhovateľka namietala, že jej bola odňatá možnosť pred súdom konať aj tým, že odvolací súd „rozhodol bez nariadenia pojednávania, a napriek tomu rozsudok riadne vyhlasoval“.

Podľa § 214 ods. 2 OSP na prejednanie odvolania proti rozhodnutiu vo veci samej nariadi predseda senátu odvolacieho súdu pojednávanie, ak a/ je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, b/ súd prvého stupňa rozhodol podľa § 115a bez nariadenia pojednávania a je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, c/ ide o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania, d/ to vyžaduje dôležitý verejný záujem. Podľa § 214 ods. 2 OSP v ostatných prípadoch môže odvolací súd rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania.

Z vyššie citovaných ustanovení § 214 ods. 1 a 2 OSP vyplýva, že (len) v prípadoch uvedených v § 214 ods. 1 OSP je odvolací súd povinný nariadiť pojednávanie, v ostatných prípadoch však môže rozhodnúť aj bez nariadenia odvolacieho pojednávania. O tom, či v prípadoch, na ktoré sa nevzťahuje ustanovenie § 214 ods. 1 OSP, bude nariadené odvolacie pojednávanie, rozhoduje odvolací súd.

V danom prípade odvolací súd neopakoval ani nedoplňal dokazovanie, súd prvého stupňa nerozhodol podľa § 115a OSP bez nariadenia pojednávania a nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, nešlo ani o konanie vo veciach porušenia zásady rovnakého zaobchádzania a naostatok nariadenie odvolacieho pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem. Vzhľadom na to nebolo povinnosťou odvolacieho súdu nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie.

Odvolací súd nebol povinný odôvodňovať svoj záver, že na prejednanie odvolania navrhovateľky v predmetnej právnej veci nie je potrebné nariadiť pojednávanie. Ten jednoznačne vyplýva z vyššie uvedených okolností, povahy prejednávanej veci a danej procesnej situácie.

Pre úplnosť treba dodať, že účastníci boli upovedomení o čase a mieste verejného vyhlásenia rozsudku odvolacieho súdu spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu (§ 156 ods. 3 OSP) – vid' č.l. 109-112 spisu.

Keďže prípustnosť dovolania navrhovateľky nemožno vyvodit' zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd ho odmietol podľa § 243b ods. 5 OSP v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ OSP ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému odporcovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľke, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 142 ods. 1 OSP). Trovy konania odporcu v danom prípade spočívajú v odmene advokáta za právnu službu, ktorú poskytol odporcovi vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu navrhovateľky z 20. júna 2013 (§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb). Sadzbu tarifnej odmeny dovolací súd stanovil podľa § 10 ods. 1 a 5 tejto vyhlášky vo výške 287,14 € (tarifnou hodnotou bola cena požadovaného podielu), čo s náhradou výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške 1/100 výpočtového základu (§ 16 ods. 3 vyhlášky) 7,81 € s 20 % DPH 58,99 €, predstavuje spolu 353,94 €.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. septembra 2014

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová